

SZENTMÁRTONI JÁNOS VERSE

Esti reggel

Vidéki pályaudvar padján este.
Lányom s nővérem bóklásznak valahol.
Míg sötétbe tolt mozdony hullóteste
komorlik balra, jobbra valaki dalol.

Behunyom szemem, mert több fér bele így.
S hogy orrom, fülem vezessen az úton.
Feloldjam évek jégverős teleit,
abból, amit sikerült megtanulnom,

és bőröm pórus-ege világoljon,
mint a villanypóznák fölötti égbolt,
hová daru zsiráf-feje föl szagoljon,
átjár mind, mi régen iz, illat, szél volt,

fa erezetén érintés virága,
nyakamon végigcsorgó paradicsom,
kockacukorra pergetett méz, diána,
hajlobbanású fekete katalinom...

Hagyom e kigyúlt pórus-égbolt-testet,
hadd pihenjen padján, remegjen e tájon,
kétség-sötét volt soká, sokat sebzett
– gyerekkori túrákat újrarárom,

vár tövében alszom, míg be nem úz a dér,
erdőben kihalt fákat döntögetek,
kamratetön fekszik, aki most haza néz,
felhőt bámul, szívéből kicsordult eget,

mert nem fért belé mindaz, mire éhezett,
markából elszivárgott, mire szomjazott,
mégis színültig tölt azzal, hogy létezett,
hogyan éltem most mind, ki akkor otthagzott...

aztán csitítani koporsó-árményék-éhet,
bukások kudarc-mély árcai az arcon,
miket szem alá pálinka tüze éget
– nem volt hiába, nem kellett eltakarnom,

ma sem bánom, hogy sokszor kihunytam érte,
kísértetjárta dombháton üszkös várrom,
hisz nem kínáltam sosem és ő se kérte,
sikerült mindig időben megtalálnom.

Visszalépek lassan pórus-égbolt-testbe.
Végigtekintek kivirradt éjszakámon.
Fénylik a bogár, a mozdony sötét tette,
az ének. Ülök, s a feleségem várom.

Krisztus sírba tétele. Falfestmény-részlet, Gecelfalva (Gömör-Kishont vármegye, ma Kocelovce, Szlovákia), 14. sz. vége.